

Derzsy-Ben Ond

Megtalállak.hu

Először találkoztam csellistával. Egyetlen instrumentum, amellyel minden érzelem kifejezhető, és aki játszik rajta, akár még tudatában is lehet kiválasztottságának. A 49 éves nő első perctől kezdve visszafogott volt; átvettem a kezdeményezést, máris sajnálkoztam, amiért a gordonka hatalmas irodalmából csekély számú mű akad, ami igazán pompázatos. Beszéd közben képes vagyok a gondolatomat is szőni. Elképzeltem, hogy e zeneszerszámra írt kedvenc frázisaimat megszólaltatom általa, majd szándékomat lelkesült szavakba öntöttem. Elsőnek lehetne Mozart D-dúr, „Porosz” vonósnygyesének menüettje, melynek trió szakasza előtt a hangszer önállóan kétszer megrobajlik. Következhet a Vonósötös hangtornyozása a Schubert-darabban, utána az Allegro ma non tanto, Beethoven a-moll kvartettjéből, főképp a tétel vége felé az a néhány ütem, ahogy a basszus kitör a zene szövédékből. Ezt tanítja is a diákjainak, bólogatott. Termoszból teával kínáltam, és különféle töltelékű péksüteményt is elővarázsoltam. Eredetinek találta, de még vártam megvallásával, hogy inkább kényszer szülte ötlet volt, elviselhetetlen számomra ételt vagy italt felszolgáló pincérre várakozni. Elragadtatásom tovább parázsolt; hirtelen erősen vágytam, hogy meginvitáljon a szigligeti otthonába, ahol rövid bemutatót tartana művészetéből. Talán kérhetem a Haydn fivérek B-dúr

és C-dúr koncertrészletét, utána következék Mathias Monn concertójából az adagio, és búcsúzáskor, mivel ennyire telhetetlen vagyok, legyen a d-moll szvit Sarabande-ja, mert azért kikoptyogta, hogy naponta játszik egy-egy tételt Bach szvitjeiből. Megvárta, amíg levegőt veszek, és kimondta eddigi leg-hosszabb mondatát: igaz, tüzetesen tanulmányozta az adatlapomat, de nem gondolta, hogy ennyire sovány (szemből olvasva: gebe) vagyok. Nem hagyta, hogy sokáig lógassam az orrom, kézfogással búcsúzott. Ahogy jobbra fordultam a hajókikötőtől, megállított a látvány. Kétkerekű, orra bukott kézikocsi mellett terpeszben ült egy viaszolt bajuszú öreg, képe téglavörös, tarkója sültszalonmásan vagdalt, s ha létezne ilyen, bizonyosan ő volna a taligás.

*

Azzal mondott istenhozzádot, hogy örült a megismerkedésnek. Előtte azt firtatta, mi az a néhány dolog, amivel meglephetnék másokat, ha értesülnének róla. Rés nyílt a szemfoga közé, és valamiféle lejárt szavatosságú, vagy olcsó rúzszt használt, mert töredezetté vált a felkent máz, mintha széltől kicseresedett volna az ajka. „Megérzem, ami a dolgok belsejéből fakad.” „Hú, ez elég általános. Valami igazán szokatlant! Halljuk!” „Lelkesült pillanataimban karjaimat verdesésre is használom, próbálnék felreppenni, bárhol, majdnem bármikor.” „Megtennéd, hogy

megmutatod?” Elléptem a padtól, és az andalgó párt megkerülve csapkodtam, két-három lépésenként szökkentem is. Amikor visszafelé kanyarodtam, ábrázatomról leolvashatta, hogy nem a megfelelő lelkiállapotba kerültem a produkcióhoz, így nem is kellett bizonygatnom. Hanyatló nap előtt a part-ra gyűlt fecsegő asszonyok, homályló férjek mind engem figyeltek. Amint elköszönt, már szabadabban szökdécseltem a másik irányba.

*

Tülestünk a bemutatkozáson, és miközben egyenes derékkal letelepedtünk egymás mellé a padra, kicsúszott a számon egy látszólag banális mondat. „Mostanában annyira hiányzik, hogy jót cselekedjenek velem, hogy én akarok valami nagy jót tenni valakivel.” „Ó! Valamiféle szamaritanus vagy?” Most is, mint mindig, ahányszor a kezem szabadná teszem, szabadon is beszélhetek. „Kettesben ki-ki alapon nézek és társalkodom. Találkozásokkor magamban ábrándozom.” Túltette magát a megjegyzésen, sebesen csapást váltott. Macskáiról mesélt színes epizódokat, arckifejezéséből leolvastam, kívánja, hogy kifejezzem állatszeretetem. „Néha pusztán azért vonzódok az állatokhoz, hogy megleljenek, amiért nem tudnak beszélni.” „Pontosan! Neked is vannak?” Be kellett ismernem, hogy egy-egy akaratlan pillanatomban hasonlítani tudnék bárkihez. Összehúzott szája gödröcskéket képzett a szája körül. „Ha már bánod, amiért elhívtál, úgy volna tisztességes, hogy megmondod.” Ellenségesen méregetett. „Csomó vicik-vacakot rejtő komód alján egy mappában megleltem a 15-ös listám,

amit kamaszként állítottam fel magam előtt célként, mit fogok biztosan megcselekedni az életben. A felsorolás utolsó tétele volt még kiaknázatlan. »Addig akarom megvallani a nőknek, akiket aznap láttam először, hogy le akarok feküdni velük, míg valamelyik kötélnek áll.« Kicszeréltem az »akarom«-at a »szeretném«-re, és a lapot visszacsúsztattam a gyűjtőbe.” „Na és?” „Szeretnék lefeküdni veled.”

Hazafelé leszálltam a motoromról, az úton hevülő gilisztát felcsippentettem, és elvittem az árnyékolt virágágyásba.

*

Hatodik kérdése előtt váratlanul elkomorult; mintha napszemüvege mögül még egy szempár szegeződne rám. „Mi az, amit legfőképp megtapasztalnál a kedvesedtől?” Először vettem észre sima bőrén a halovány érzetet, ujjá a fény csuszamló pályájától keltette az aranyló érzetet. „Mi volna leginkább kedves számodra?” Arcára pöttyenő árnyat várakozóknak találtam, minden váratlan kibeszélése sávárogtam. „Kedvelem azokat a viharokat, melyekben a fecskék úgy csaponganak, mintha parittyából lőtték volna ki őket. Ugyanígy szeretem a távolodó embereket, akik öt perc után is ott mozgolódnak a közelemben.”

Arrébb léptem, hogy vegyek két mély lélegzetet. Méterekkel odébb kölykök körhintán forogtak, a dallamfoszlány a szél játékszerévé vált, előttünk hasadt visszhangossá. „Épp legjobb a röpkeptelen percek”, mondtam. Várakozón szemembe mélyedt, valamit kezdeni akartam kibontakozó mosolyommal. Háttal huppantam elé, lehúztam a cipőjét. Térdeivel zártam a fülem: zúgás

támadt lüktetéssel. Feljebb csusszant a szoknyája, hozzám simult; haja meglegyintett, lélegzetvisszafojtva hallgat-

am szívdobbanásait, közben éreztem, ahogy Zsazsa harisnyás talpától túlmelegszik a kezem.

Kolozsvár, 1941